

Arrest

nr. 196 013 van 30 november 2017
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse, respectievelijk Ethiopische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA loco advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-J.H.S.A. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabisch origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u achtereenvolgens in de wijken Al-Mansour en Al-Dawoudi woonde. In Irak werkte u als taxichauffeur en vanaf 1999 begon u er op de ambassade van Qatar te werken als persoonlijk assistent van de ambassadeur. Op een bepaald moment werd u echter door de Iraakse inlichtingendienst bedreigd, u werd gevraagd de Qatarese ambassadeur te bespioneren en indien u zou weigeren, zou u onomkeerbaar verdwijnen. U heeft de ambassadeur om hulp gevraagd en na een tijdje kreeg u een Qatarees visum, waarna u op 20 oktober 2000 naar Qatar verhuisde, waar u

tot 24 december 2015 in Doha verbleef. Op 5 augustus 2015 keerde u eenmalig gedurende 23 dagen terug naar Irak, om een nieuw paspoort aan te vragen.

In Qatar leerde u uw toekomstige echtgenote, (S.,H.M.) (CG X en OV X), een Ethiopische vrouw en moslima, kennen en in 2008 huwde u met haar. Na het huwelijk hadden jullie problemen om kinderen te krijgen, ondanks een IVF-poging. Een vriendin van uw vrouw had haar aangeraden om mee naar de kerk te gaan, een kaars te laten branden en Maria om hulp te vragen. Vanaf dat moment ging uw vrouw regelmatig naar de kerk om kaarsjes te branden. Vanaf het begin had uw vrouw gezegd dat indien zij toch zwanger zou geraken, zij zich zou bekeren tot het orthodoxe christendom. In 2012 werd uw vrouw vervolgens zwanger, waarna zij zich effectief bekeerde tot het orthodoxe christendom.

Na de geboorte van jullie zoon Youssef reisde u samen met uw vrouw en zoon in mei 2013 gedurende een maand naar Ethiopië, waar uw vrouw en zoon in het geheim gedoopt werden in een kerk in Hoseana, het geboortedorp van uw vrouw. Omar, de broer van uw vrouw én een radicale moslim, was blijkbaar toch te weten gekomen dat uw vrouw van religie veranderd was en op 5 juli 2013, toen jullie terug in Qatar waren, werd uw vrouw door hem opgebeld. Hij bedreigde uw vrouw en zoon, waarop uw vrouw de telefoon aflegde. U stelde uw vrouw echter gerust door te zeggen dat jullie veilig waren in Qatar. Haar broer bleef haar echter opbellen, totdat zij uiteindelijk besloot van telefoonnummer te veranderen. Nadien hoorde zij niets meer van haar broer en heeft ze enkel nog stiekem contact met haar moeder.

In Qatar heeft u gewerkt voor twee verschillende bedrijven, nl. 'UDC Qatar' en 'Tanween', waar u een zeer goed loon had en waardoor u in Qatar ook een goed leven kon hebben. Om in Qatar te kunnen wonen is het echter noodzakelijk om iemand te hebben die borg voor u staat, wat in uw geval uw werkgever was. Uw contract bij Tanween liep echter ten einde, waardoor u ook uw verblijfsvergunning in Qatar zou verliezen. U vond geen nieuwe borgsteller en omwille van de slechte algemene situatie wou u niet terugkeren naar Irak. Daarom besloot u de ambassadeur van Qatar, voor wie u vroeger gewerkt had en met wie u nog steeds contact onderhield, om hulp te vragen. Hij kon u niet aan een nieuwe borgsteller in Qatar helpen, maar omdat hij ondertussen ambassadeur in Zweden was heeft hij voor een werkcontract voor u in Zweden gezorgd, waardoor u als butler kon gaan werken op de ambassade van Qatar in Zweden. Via de Italiaanse ambassade in Doha werd er voor u, uw vrouw en uw zoon een visum geregeld om naar Europa te komen. Op 24 december 2015 nam u het vliegtuig van Qatar naar Zweden, waar u in Stockholm verbleef. Uw familie kon in Zweden echter geen verblijfsstatuut krijgen en omdat het diplomatiek gevoelig lag wou u in Zweden geen asiel aanvragen, daarom besloot u naar België te vertrekken. Op 23 januari 2016 nam u vervolgens vanuit Zweden het vliegtuig naar België, waar u op 25 januari 2016 een asielaanvraag indiende. Uw vrouw en zoon verblijven momenteel ook in België en hebben samen met u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw zoon, het paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, de verblijfsvergunning van u en uw zoon in Qatar en een kopie van een brief en uw werkcontract van de ambassade van Qatar in Zweden.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient de aandacht gevestigd te worden op de problemen die u in Irak gekend zou hebben met de Iraakse inlichtingendienst en waardoor u in 2000 naar Qatar diende te vluchten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalige gebeurtenis betreft waarbij u door de Iraakse inlichtingendienst bedreigd werd en u gedwongen werd de Qatarese ambassadeur te bespioneren, een verzoek waar u ook op ingegaan was en waar u later geen problemen meer door kende (CGVS, p. 7). Wat betreft deze feiten wenst het CGVS ook op te merken dat deze dateren van intussen meer dan 16 jaar geleden, zich afspeelden binnen het voormalig Saddam Hussein-regime, en momenteel niet meer actueel zijn. Dit wordt bovendien bevestigd doordat uit uw verklaringen blijkt dat u bij uw terugkeer naar Irak in augustus 2015 geen problemen gekend hebt, dit terwijl u legaal naar Irak gereisd was, u aan de grenscontrole gecontroleerd werd, u bij de Iraakse autoriteiten een nieuw paspoort aangevraagd had en u op de luchthaven gecontroleerd werd door een officier van de inlichtingendienst (CGVS, p. 7-10). Bijgevolg is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u in de toekomst gevisieerd zou worden als gevolg van bovenstaande feiten.

Hiernaast zou u in Irak geen andere problemen meer gekend hebben en beroept u zich voor uw asielaanvraag enkel op de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Hoewel u aanhaalt dat er in Bagdad

milities opereren en er aanslagen plaatsvinden, slaagt u er niet aannemelijk te maken dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

Bovenstaande argumenten in acht genomen dient er besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bijkomend haalt u nog aan dat in Irak een gemengd huwelijk verboden is en uw familie uw echtgenote niet zal aanvaarden omdat zij een Afrikaanse is en zij een andere huidskleur en religie heeft als u en uw familie (CGVS, p. 11). Deze vaststelling doet echter niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elke asielaanvraag wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld, en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker/asielzoekster de nationaliteit bezit. Hier dient dan ook bij opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw echtgenote, (S.,H.M.) (CG X en OV X), in het kader van haar asielaanvraag, die beoordeeld werd ten opzichte van haar land van haar nationaliteit, nl. Ethiopië, ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Dient hier toch ook aan te worden toegevoegd dat uw verklaring dat uw echtgenote door uw familie niet zal worden aanvaard louter een veronderstelling van uwentwege betreft, maar op geen enkele manier wordt ondersteund door concrete gebeurtenissen of elementen die zich ten aanzien van u zouden hebben voorgedaan. Daarenboven is het frappant dat u, mocht u de problemen met uw familie echt als zeer ernstig inschatten, geen moeite deed om eerder al asiel aan te vragen, met name in Zweden, waar u als eerste land in Europa aankwam en over een visum beschikte. Dat u dit niet zou hebben gedaan omdat een asielaanvraag aldaar diplomatiek te gevoelig ligt, lijkt toch wel een argument dat niet kan opwegen tegen uw beweerde vrees voor uw familie én tegen het welzijn van uw gezin. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u om andere redenen dan u laat uitschijnen naar Europa bent gereisd.

Tot slot, en niet in het minst, wijst het CGVS ook op de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenote, alwaar ook duidelijk gemotiveerd werd dat omtrent het 'geheime' karakter van haar bekering tot het Christendom, zowel als deze van jullie zoontje, de nodige twijfels zijn gerezen. Tevens werd er opgemerkt dat uit landeninformatie blijkt dat in haar thuisland, Ethiopië, zowel bekeringen als interreligieuze huwelijken in het algemeen worden aanvaard (zei informatie toegevoegd aan jullie administratief dossier, zie blauwe map).

Dient volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Deze documenten tonen enkel de identiteit van u en uw familie, uw verblijf in Qatar en uw werkaanbieding om de ambassade van Qatar in Zweden aan, elementen die het CGVS momenteel niet in twijfel trekt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99, 4 februari 2005, para ; 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem

van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers

in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.H.M. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart tijdens het gehoor over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, en geboren te zijn op 10 januari 1964 (Gregoriaanse kalender, GK) te Hosaena. U behoort tot de Amhaarse etnie en u bent een orthodoxe christen. U bent opgegroeid in uw geboortestad Hosaena samen met uw ouders en uw zes jaar jongere broer. Uw vader had een kleine winkel in Hosaena terwijl uw moeder thuis bleef om voor u en uw broer te zorgen. U liep school in uw geboortestad tot en met de elfde graad. Op uw twintigste besloot u te stoppen met school en niet meer aan de twaalfde graad te beginnen. Uw moeder was immers ziek. Nadat u stopte met school, bleef u thuis om uw moeder bij te staan. Af en toe hielp u uw vader in zijn winkel. Zelf heeft u nooit een job gehad in Ethiopië. Een vriendin van u werkte wel, maar in Qatar. U had contact met haar nadat ze naar Qatar was vertrokken. Op een bepaald moment vroeg ze u om ook te komen werken in Qatar. U vroeg uw paspoort aan bij de Ethiopische autoriteiten, en uw vriendin regelde een visum voor Qatar via het bedrijf dat u uitnodigde te komen werken gedurende een proefperiode. In 2006 trok u alleen naar Doha. U doorstond de proefperiode en kon aan de slag als receptioniste in een Qatarees bedrijf in Doha. Jaarlijks kwam u een maal terug naar Ethiopië om uw familie te bezoeken. Midden 2007 liep u uw toekomstige echtgenoot tegen het lijf in Doha. Het was een Irakese man die al sinds 2000 in Qatar verbleef. In 2008 huwde u met uw man, (A.J.H.S.A.) (zie dossier CG 16/11621) in Doha in afwezigheid van uw beide families. Jullie werden gehuwd door een lokale sheikh. U was toen nog moslim aangezien u geboren werd binnen een islamitisch gezin. Nadien probeerden u en uw echtgenoot kinderen te krijgen maar zonder resultaat, ondanks twee IVF pogingen. U was ten einde raad toen uw vriendin, die een orthodoxe christen is, u uitnodigde naar de kerk te komen en te bidden in Doha. U ging in op het voorstel van uw vriendin in 2011. U maakte de belofte dat u zich zou bekeren tot het orthodoxe christendom indien u toch nog zwanger zou worden. In 2012 werd u uiteindelijk ook zwanger. Zoals beloofd bekeerde u zich tot het orthodoxe christendom na de geboorte van uw zoon Yousef in 2013. U liet u en uw zoon dopen in een orthodox-christelijke kerk in uw geboortestad in Hosaena buiten medeweten van uw eigen familie. Na een verblijf van een maand in Ethiopië trokken u, uw zoon en uw echtgenoot vanuit Ethiopië terug naar Doha waar jullie beiden werkten. Amper twee weken later werd u opgebeld door uw jongere broer. Hij was te weten gekomen dat u zich bekeerd had en bedreigde u en uw zoon. Uw broer bleef u die week bellen totdat u uw telefoonnummer veranderde. Uw man stelde u gerust door te zeggen dat jullie veilig waren in Doha. U had nadien nog wel contact met uw moeder die beter kon omgaan met uw bekering. Maar ook zij raadde u af terug te keren naar Ethiopië omwille van de bedreigingen van uw broer. In 2015 liep het contract van uw echtgenoot af bij het bedrijf waar hij werkzaam was. Hij vond niet meteen een andere job waardoor jullie riskeerden jullie verblijfsvergunning te verliezen. Uw man kende echter de Qatarese ambassadeur in Zweden. Hij contacteerde deze ambassadeur met de vraag naar een job. Uiteindelijk werd uw man een job aangeboden op de Qatarese ambassade in Stockholm. Via de Italiaanse ambassade in Doha werd een visum geregeld voor u, uw zoon en uw man om naar Europa te komen. Uw man trok eind december 2015 naar Zweden. U en uw zoon volgden in de loop van januari 2016. In Zweden bleek echter dat u en uw zoon geen permanente verblijfsvergunning konden krijgen. Enkel uw man had er recht op. Op 23 januari 2016 verlieten jullie dan ook Zweden om naar België door te reizen waar jullie op 25 januari 2016 asiel aanvroegen bij de bevoegde asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u niet kan terugkeren naar Ethiopië omdat u uw broer vreest die u bedreigd heeft omwille van uw bekering van de islam naar het orthodoxe christendom in 2013 (zie gehoorverslag CGVS, dd. 6 januari 2017, p.14-15). Volgende bemerkingen kunnen echter gemaakt worden betreffende deze door u aangehaalde vrees.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet meteen uw bekering an sich betwijfelt maar wel het risico dat u hierdoor zou lopen in uw land van herkomst, alsook de manier waarop u zich bekeerd zou hebben, met name in het geheim en buiten medeweten van uw eigen familie in Ethiopië. U haalt voor het CGVS immers aan dat u zich besloot te bekeren tot het orthodoxe christendom nadat u uiteindelijk toch zwanger was geworden na enkele vruchteloze IVF pogingen (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). Uw vriendin in Doha had u – voordat u effectief zwanger werd – uitgenodigd om te komen bidden in een orthodoxe kerk waarop u tegen haar had gezegd dat u zich zou bekeren tot het orthodoxe christendom indien u toch zwanger zou worden wat enkele maanden later dus effectief gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U legt voor het CGVS uw doopcertificaat en dat van uw zoon voor ter staving van uw bekering naar het orthodoxe christendom (zie administratief dossier). Op deze certificaten staat vermeld dat u en uw zoon in 2013 zijn gedoopt door de orthodoxe kerk in Ethiopië. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat u zichzelf en uw zoon liet dopen in uw geboortestad Hosaena in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart dat u in 2013 terug bent gegaan naar Hosaena waar u met de priesters van de lokale orthodoxe kerk zou hebben gepraat (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Na een week les te hebben gevolgd in deze kerk zouden u en uw zoon gedoopt zijn door de lokale priester en officieel ingewijd zijn in het orthodoxe christendom (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U voegt eraan toe dat u zich liet bekeren in het geheim en dat uw familie niet op de hoogte zou zijn geweest van jullie bekering naar het orthodoxe christendom. U verklaart dat u bang was voor de eventuele reactie van uw familie naar aanleiding van uw bekering en dat u het daarom in het geheim deed (zie gehoorverslag CGVS, p.15-16). **Vooreerst kan de bedenking gemaakt worden of de vraag gesteld worden waarom u zich dan niet liet bekeren tot het orthodoxe christendom in Qatar, waar u woonde en waar u naar de orthodoxe kerk ging. Indien u uw bekering daadwerkelijk geheim wilde houden voor uw familie is het op zijn minst erg vreemd te noemen dat u zich zou laten dopen in uw geboortestad waar uw familie nog steeds woont en niet in Qatar waar u samen met uw echtgenoot woonde.** Bovendien zijn uw verklaringen over uw bekering in uw stad van herkomst niet helemaal consistent te noemen. Zo verklaart u in eerste instantie dat u gedurende een week onderwezen werd door de priester van de orthodoxe kerk in Hosaena. Na deze week zou u gedoopt zijn in deze kerk, aldus uw verklaringen. Uw zoon zou uiteindelijk drie dagen later gedoopt zijn in dezelfde kerk (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Omdat dit alles in het geheim moest gebeuren, zou u iedere ochtend erg vroeg naar deze kerk zijn gegaan, zo verklaart u verder (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Later tijdens het gehoor worden u bijkomende vragen gesteld over uw 'geheime' bekering in Hosaena. U verklaart vervolgens dat u wel bij uw familie verbleef maar dat zij niet wisten wat u van plan was, en dat zij niet gemerkt hebben dat u zich had laten dopen in uw geboortestad (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U herhaalt nogmaals dat u gedurende week les zou hebben gekregen om nadien gedoopt te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U voegt er dit maal aan toe dat uw zoon de volgende dag gedoopt zou zijn, terwijl u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat hij drie dagen later gedoopt zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Wanneer dieper wordt ingegaan op de door u gevolgde lessen voorafgaand aan uw doopsel, en wanneer vragen gesteld worden over hoe u erin slaagde dit geheim te houden voor uw familie, antwoordt u dat de lessen gedurende vijf dagen vroeg in de ochtend plaatsvonden en dat deze lessen slechts duurden tot negen uur (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of uw familie zich geen vragen stelde waar u iedere ochtend naartoe ging, antwoordt u van niet en dat het was alsof u naar vrienden van u ging (zie gehoorverslag CGVS, p.17). **Hierbij dient opgemerkt te worden dat het vreemd te noemen is dat uw familie zich geen vragen zou hebben gesteld over het feit dat u iedere ochtend zo vroeg het huis verliet gedurende vijf dagen.** U kwam immers niet zo vaak naar uw familie in uw geboortestad vanuit Qatar, in gezelschap van uw man en uw zoon, zodat het niet erg geloofwaardig overkomt dat uw familie zich niet meer vragen zou hebben gesteld. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wie dan aanwezig was tijdens uw doopsel in de kerk in Hosaena, antwoordt u dat normaal familieleden aanwezig moeten zijn als getuige maar dat dit in uw geval niet mogelijk was (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U voegt eraan toe dat in principe een peter en meter aanwezig moeten zijn bij een doopsel, maar dat in uw geval aanvaard zou zijn dat Maria als uw meter en peter beschouwd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Wanneer u vervolgens nogmaals gevraagd wordt wanneer uw zoon dan gedoopt werd, antwoordt

u dit maal weer dat uw zoon drie dagen na u gedoopt werd (zie gehoorverslag CGVS, p.17). In de door u neergelegde doopcertificaten van u en uw zoon staat vermeld dat u gedoopt werd op 29 mei 2013 en dat uw zoon gedoopt werd op 3 juni 2013 (zie administratief dossier), dus in feite vijf dagen later. **Het is echter vooral uw bewering dat de bekering van u en uw zoon naar het orthodoxe christendom in het geheim zou hebben plaatsgevonden – buiten medeweten van uw familie – maar wel in uw geboortestad tijdens uw verblijf bij uw ouders – waarbij de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden.** U verklaart dat u de dag na het doopsel van uw zoon naar Addis Abeba zou zijn vertrokken waar u nog enkele weken zou hebben verbleven om vervolgens terug naar Doha te keren (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Op 22 juni 2013 zouden jullie zijn teruggekeerd naar Qatar (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Een tiental dagen later zou u opgebeld zijn door uw broer die lucht had gekregen van uw bekering en die u en uw zoon vervolgens telefonisch bedreigd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gedurende een week zou hij u telefonisch lastig gevallen hebben waarop u van telefoonnummer zou zijn veranderd (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd hoe uw broer te weten was gekomen dat u zich bekeerd had, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Nadat u uw telefoonnummer veranderde, zou hij u niet meer lastiggevallen hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U geeft aan daarna op geen enkele manier nog contact te hebben gehad met uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Wel had u nog contact met uw moeder die u gewaarschuwd zou hebben niet terug te keren naar Ethiopië omwille van uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Doordat u wel nog contact had met uw moeder na de beweerde dreigtelefoon van uw broer, is het des te vreemder te noemen dat u geen idee heeft hoe uw familie op de hoogte zou zijn geweest van uw bekering. **Uw vrees ten opzichte van Ethiopië is bijgevolg enkel gelinkt aan uw broer. U verklaart immers niet meer terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u een eventuele reactie van uw broer vreest omwille van uw bekering.** Hierbij dient eerst opgemerkt te worden dat u sinds 2013 niets meer van uw broer gehoord heeft en dat hij u slechts bedreigd heeft per telefoon vlak nadat u zich bekeerd had. De vraag kan bijgevolg gesteld worden in hoeverre uw vrees nog actueel is. **Het is echter vooral uw verklaring dat u desondanks in 2015 toch naar Ethiopië bent teruggekeerd die uw vrees ten opzichte van uw broer geheel ondermijnt.** U verklaart tijdens het gehoor immers dat u in 2015 naar Ethiopië bent gegaan om een nieuw paspoort aan te vragen in Addis Abeba en dat u gedurende 25 dagen in Addis Abeba bent gebleven, samen met uw zoon (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U vertelt bovendien dat uw moeder u in deze periode is komen bezoeken in Addis Abeba (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U verklaart wel dat u bang was en dat u niet veel buitenkwam in Addis Abeba, maar deze verklaring kan moeilijk als afdoende vergoelijking hiervoor aanvaard worden. **Uw beweerde concrete vrees ten opzichte van uw broer omwille van uw bekering, zelfs in die mate dat u niet meer beweert terug te kunnen keren naar Ethiopië, wordt bijgevolg volledig ondermijnd door uw terugkeer naar Ethiopië in 2015.** De beweerde bedreigingen van uw broer tegen u en uw zoon dateren immers van 2013.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw concrete vrees betrekking heeft op een individuele persoon en niet op de Ethiopische autoriteiten. U vreest immers eventuele acties van uw broer omwille van uw bekering en vermeldt niets over een vrees ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten. Uit objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt komt ook duidelijk naar voren dat in Ethiopië religieuze vrede heerst, en dat in de meeste regio's orthodoxe christenen en moslims elkaars godsdienst respecteren. **Verskillende rapporten vermelden ook dat interreligieuze huwelijken, alsook bekeringen, in het algemeen aanvaard worden** (zie landeninformatie, administratief dossier). Uiteraard is het mogelijk dat bekeringen binnen families zelf enige deining kunnen veroorzaken, maar zoals hierboven uitgebreid besproken werd, slaagt u er in uw geval hoegenaamd niet in uw vrees ten opzichte van uw broer aannemelijk te maken. Wanneer u tijdens het gehoor bovendien gevraagd wordt of u enige poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de Ethiopische autoriteiten - naar aanleiding van de vermeende bedreigingen van uw broer – aangezien religieuze bekeringen in principe geen probleem vormen in uw land van herkomst – antwoordt u dat u dit nooit gedaan of overwogen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.20).

Uit bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg afgeleid worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw beweerde vrees – ten opzichte van uw broer – aannemelijk te maken. Uit algemene landeninformatie komt ook duidelijk naar voren dat bekeringen in het algemeen geen probleem vormen in Ethiopië waardoor het vreemd genoemd kan worden dat u zelfs niet overwogen heeft bescherming te zoeken bij de Ethiopische autoriteiten, indien uw vrees reëel en aannemelijk zou zijn – quod non.

U legt geen documenten neer die bovenstaande pertinente vaststellingen kunnen weerleggen. Zoals reeds gezegd overhandigt u onder meer de doopcertificaten van u en uw zoon, maar zoals aangehaald wordt uw bekering in bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken, enkel de door u aangehaalde gevreesde gevolgen hiervan. U legt verder het werkcontract neer dat uw echtgenoot kan ondertekenen in het kader van een werkaanbieding in Zweden, maar dit verandert uiteraard niets aan de hierboven

gemaakte opmerkingen. Verder legt u nog de geboorteakte van uw zoon neer, alsook het Ethiopisch paspoort van u en uw zoon, maar de identiteit van u en uw zoon worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Verder legt u uw Qatarese verblijfsvergunning voor, maar ook uw verblijf in Qatar wordt niet betwijfeld. Tot slot legt u ook uw huwelijksakte voor, maar het huwelijk van u en uw Irakese echtgenoot staat evenmin ter discussie.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook ten aanzien van uw echtgenoot, (A.-J.H.S.A.) (O.V. nr. X – C.G. nr. X), in het kader van zijn asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van verzoekster. Verzoeksters beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV X. Uit de voormelde bestreden beslissingen blijkt dat verzoekende partijen zich, hoewel zij een verschillende nationaliteit hebben, deels beroepen op gemeenschappelijk ervaren problemen. Verder wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker verwezen naar de bestreden beslissing van verzoekster en wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster verwezen naar de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker. Eveneens blijkt uit de ingediende verzoekschriften dat verzoekende partijen zich gedeeltelijk beroepen op dezelfde feiten en argumenten. Voorts zond verweerder slechts één administratief dossier toe aan de Raad voor beide verzoekende partijen.

Gelet op de huwelijksband tussen verzoekende partijen, het feit dat de bestreden beslissingen naar elkaar verwijzen en het gegeven dat verzoekende partijen zich deels beroepen op dezelfde problemen, feiten en argumenten komt het gepast voor de voormelde zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid samen te behandelen en dienen deze te worden samengevoegd.

3. De verzoekschriften

3.1.1. Beide verzoekende partijen beroepen zich in hun verzoekschrift in een eerste middel op de schending van artikelen 48/3 en “48/4 (b)” van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het beginsel van eenheid van het gezin, artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Zij zijn van mening dat de werkwijze van verweerder tot gevolg heeft dat hun recht op een gezins- en familieleven ernstig in het gedrang komt. Dat elke asielaanvraag op individuele basis moet worden beoordeeld, mag volgens verzoekende partijen niet tot gevolg hebben dat families hierdoor uit elkaar worden gerukt. Door enkel te onderzoeken in welke mate verzoekende partijen veilig kunnen terugkeren naar hun respectieve landen van herkomst, heeft verweerder twee beslissingen genomen die de eenheid van hun gezinsleven niet respecteren.

Verzoekende partijen geven een uiteenzetting omtrent het principe van eenheid van gezin en familie. Dat zij verschillende nationaliteiten bezitten doet volgens hen geen afbreuk aan dit principe. Verzoekende partijen pleiten voor een bredere toepassing van voormeld beginsel en zijn van mening dat dit principe op hun zaak moet worden toegepast, “*en wel in die zin dat de noodzaak aan bescherming en de mogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst moet worden afgetoetst op het gezin als ‘eenheid’.*”

Verweerder hanteerde het respect voor het familieleven volgens verzoekende partijen ten onrechte niet als bezorgdheid. Eveneens had verweerder rekening moeten houden met het hoger belang van het kind. Volgens verzoekende partijen “***moeten de asielinstanties de regels van bescherming***

toepassen in het licht van het recht op familieleven, wat een uitgebreid gebruik met zich meebrengt van de “afgeleide” bescherming in toepassing van het principe van familie – eenheid.

Verweerster had in de bestreden beslissing met andere woorden **moeten onderzoeken in hoeverre er een terechte vrees was voor vervolging in hoofde van minstens één van de gezinsleden, in geval van ‘terugkeer’ van het hele gezin naar ofwel Ethiopië, ofwel Irak.**

(...).

Alleen al om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Zij verwijzen naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen de elementen uit deze definitie toe op hun problemen en situatie.

“In het eerste middel werd aangetoond dat verweerster onterecht heeft verwaarloosd om het gezin tijdens hun asielaanvraag als ‘eenheid’ te behandelen.

(...)”

Verzoekende partijen wijzen op de bekering van verzoekster, die door verweerder *an sich* niet wordt betwijfeld. Volgens de regels van de Islam is het een vrouw niet toegestaan zich te bekeren naar een ander geloof dan dit van haar echtgenoot, laat staan dat zij dit aan haar kind doorgeeft. Verzoekende partijen wijzen op (informatie over) de situatie voor leden van religieuze minderheden en bekeerlingen in Irak. Volgens hen blijkt hieruit dat zij in Irak vervolging vrezen. Ten overvloede wijzen zij erop dat verzoeker reeds lang niet meer in Irak heeft verbleven en er geen familie meer heeft. *“In geval van terugkeer zullen hij en zijn gezin dus de facto ‘onthoemden’ zijn en bijgevolg extra kwetsbaar zijn: (Stuk 5, UNHCR position on returns to Iraq, 14 november 2016, p. 18). Hiermee werd evenmin rekening gehouden in de bestreden beslissing.”*

Inzake de toetsing ten aanzien van Ethiopië, volharden verzoekende partijen in de verklaringen van verzoekster en in de in dit kader aangevoerde vrees.

Verder trachten verzoekende partijen aan te tonen dat aan verzoeker in Ethiopië onmogelijk een visum of verblijfsecht kan bekomen. Door deze onmogelijkheid zou hun recht op familieleven dermate worden miskend dat een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen nog dat aan hen het voordeel van de twijfel moet worden verleend op grond van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. Verzoekende partijen beroepen zich in een derde middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Zij trachten in dit kader op omstandige wijze aan te tonen dat de (veiligheids-)situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de beleidswijziging die verweerder in 2015 doorvoerde niet gerechtvaardigd was en dat daardoor het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

3.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij hun verzoekschriften: een bericht van op de website van het CGVS, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, persartikels en algemene informatie.

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoekende partijen leggen op 12 oktober 2017 per aangetekend schrijven en door middel van aanvullende nota's nieuwe elementen neer.

Vooreerst betreft het een aantal documenten waarmee zij de (omstandigheden van de) bekering van verzoekster en haar zoon en de hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging willen aantonen.

Verder betreft het informatie waarmee zij willen aantonen dat de veiligheidssituatie in Bagdad valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verweerder legt op 13 oktober 2017 door middel van aanvullende nota's een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 25 september 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad.

5. Beoordeling van de zaken

5.1. Waar verzoekende partijen stellen dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het aan hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motiveringsplicht al dan niet geschonden is. Blijkens een lezing van de verzoekschriften kennen verzoekende partijen immers de motieven van de bestreden beslissingen en onderwerpen zij deze aan inhoudelijke kritiek. De aangevoerde schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

5.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep voorts geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekende partijen al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* derhalve niet dienstig aangevoerd.

5.3. Verzoekende partijen wijzen voorts op het recht op een gezins- en familieleven. Het doel van de asielprocedure bestaat er echter niet in om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

5.4. Evenmin kunnen verzoekende partijen met hun algemene verwijzing naar het hoger belang van het kind afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

5.6. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat het problematisch is dat er in de bestreden beslissingen ten aanzien van beide verzoekende partijen wordt verwezen naar de bestreden beslissing van de andere verzoekende partij. Gezien beide beslissingen werden genomen door dezelfde persoon, moet één van de bestreden beslissingen namelijk noodzakelijkerwijze eerst zijn genomen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt voorts gesteld dat verzoeker zich, benevens de problemen omwille waarvan hij in 2000 zijn land zou hebben verlaten, voor zijn asielaanvraag enkel beroept op de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is strijdig met het verdere verloop van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat verzoeker bijkomend aanhaalde dat een gemengd huwelijk in Irak verboden is en dat zijn huwelijk met verzoekster er niet zal worden aanvaard. Bovendien haalde verzoeker dit niet louter bijkomend aan, doch wierp hij de afkomst en de religie van en zijn huwelijk met verzoekster op als de voornaamste reden waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker verklaarde bij het CGVS, wanneer gevraagd werd waarom hij asiel aanvroeg, dat zijn vrouw haar godsdienst veranderd had en voegde toe: *“Ik wil u zeggen dat een gemengd huwelijk in Irak verboden is (...)”*. Vervolgens gevraagd of dit de reden was waarom hij hier asiel aanvroeg, gaf hij aan: *“Dat is de hoofdreden. Mijn familie aanvaardt haar niet (...) Ik ga het heel duidelijk zeggen: zij is een zwarte, een Afrikaanse en ook heeft zij een andere godsdienst. Mijn familie aanvaardt haar niet”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.11). Later verklaarde hij nogmaals: *“Het is onmogelijk terug te keren naar Irak (...) Ja, mijn probleem is dat mijn vrouw van een ander ras en een andere godsdienst is. Plus de algemene situatie daar is zeer slecht, er zijn veel militieën”* (ibid., p.15).

Verweerder motiveert omtrent de voormelde, door verzoeker aangehaalde vrees onder meer als volgt: *“Deze vaststelling doet echter niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming.”*

Dient echter te worden vastgesteld dat hoger in de bestreden beslissing weliswaar wordt gemotiveerd over de problemen die verzoeker er in 2000 toe zouden hebben aangezet zijn land te verlaten en over de algemene situatie in Bagdad, doch met geen woord wordt gerept over de door verzoeker aangehaalde problematiek inzake zijn huwelijk.

Waar verweerder kan worden gevolgd in de stelling dat elke asielaanvraag individueel en op eigen merites moet worden beoordeeld, en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft, alsmede waar verweerder aanstipt dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft, staat dit er verder niet aan in de weg dat in hoofde van verzoeker moet worden getoetst of hij op basis van zijn profiel bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Hoewel verzoeksters asielaanvraag gelet op haar nationaliteit dient te worden beoordeeld ten aanzien van Ethiopië, mag bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker geen abstractie worden gemaakt van diens huwelijk met of het bestaan van verzoekster. Aldus dient in hoofde van verzoeker te worden getoetst of deze in Bagdad dreigt te worden vervolgd of ernstige schade dreigt te ondervinden als soenniet, die Irak met uitzondering van een korte periode om zijn reis te regelen reeds decennialang heeft verlaten en die in tussentijd gehuwd is met een Afrikaanse vrouw dewelke, hetgeen door verweerder tot op heden *an sich* niet wordt betwist, bekeerd is tot orthodox christen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker omtrent het voorgaande niet verder werd bevraagd. Verder blijkt nergens uit het dossier of de bestreden beslissing dat verweerder dit alles zou hebben afgetoetst aan de situatie in verzoekers land en regio van herkomst. Evenmin is in het onderhavige dossier de nodige informatie voorhanden teneinde na te kunnen gaan welk risico verzoeker, als soenniet die zijn land reeds lang verlaten heeft en die gehuwd is met een Ethiopische orthodox christelijke vrouw, zou lopen bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gezien de RvV de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Gezien de huwelijksband tussen verzoekende partijen, de hoger uiteengezette band van verknachtheid tussen de voorliggende zaken en het feit dat er in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt verwezen naar de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, komt het, met het oog op een goede rechtsbedeling, bijgevolg gepast voor om ook de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 februari 2017 worden vernietigd.

Artikel 3

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF